

танъ и опръска бѣлата му черкезка дреха. Ранениятъ съ викъ се повали на земята.

Целяга изведнѣжъ изтрѣзнѣ, избѣга, качи се на коня си и полетѣ къмъ кѣщи.

На двора го срещна братъ му.

На кѣсо, препѣвайки се, Целяга му разказа, какво се бѣ случило.

Темерханъ загрижено, но съ неизразима любовъ, погледна брата си.

— Да вървимъ, — каза той. — Да вървимъ, докато не е дошла полиция.

И влѣзе съ него въ кѣщи.

— Съблѣчи се, — каза той и самъ сне отъ себе си чистата своя бѣла черкезка дреха. Следъ това заповѣда на Целяга да я облѣче и да не излиза никѣде отъ кѣщи. После взе окървавената дреха и кървавия кинжалъ на Целяга, изѣзе на двора, облѣче дрехата, запаса кинжала и бавно трѣгна къмъ село.

Следъ малко на срѣща му се показаха конници. Като видѣха окървавената дреха, тѣ спрѣха конетѣ и задържаха Темерхана.

Темерханъ се пристори на изплашенъ и въ отговоръ на тѣхнитѣ въпроси, призна че е убиецътъ.

Вързаха го и го заведоха въ града. Предадоха го на военния сѣдъ — тогава въ Кавказъ имаше военно положение.

Военниятъ сѣдъ разгледа дѣлото още сѣщия день.

Работата бѣ много ясна. Признанието въ убийство бѣ на лице. И присѣдата не закѣснѣ да последва: Смъртъ чрезъ разстрѣлване.

— И да иска, не би могълъ да отрече, — забеляза председателятъ на сѣда. — Крѣвта на черкезката му дреха и по кинжала му сѣ най-силнитѣ улики срещу него.

Присѣдата на военния сѣдъ бързо се превежда въ изпълнение.

Когато вечерта поведоха Темерханъ да го разстрелятъ въ казармения дворъ, той поиска разрешение да напише на брата си нѣколко думи.

Разрешиха му.

Офицерътъ, който командуваше взвода, заповѣда да му дадатъ моливъ и хартия.

И Темерханъ написа:

„Всичко вече ти е известно, Целяга. Ще те моля само за едно: пази да не изцапашъ и моята бѣла черкезка дреха. ....“

Отъ тогава вече Целяга не сложи бира въ устата си. Той се преобрази. Победи го любовта на братъ му, който умрѣ за него.

**В. Я. Иксулъ.**